

Bernáth László Nővérei És Húga

A képen a négy lánytestvérem látható. A két nagyobbik már férjnél volt, amikor deportálták őket, egyikük (Márta) Kiskőrösön élt, Irén pedig Sárváron. Mártának két gyereke volt, Irénnek egy kisfia. Mindnyájan elpusztultak Auschwitzban.

A legidősebb fiútestvérem a Don-kanyarban halt meg 1942-ben, a fiatalabbik bátyám pedig Bor mellett egy halálmenetben.

A szüleim magyarul beszéltek, magyarok voltak. És abban a házban laktak, ahol később mi is, és ahol már a nagyszüleink is laktak.

A házban nálunk volt állandóan két cselédlány, a szomszéd községből. És azonkívül a nővéreim. Én voltam a fiúk között a legfiatalabb.

És mind segítettek, mind főztek és segítettek a takarításban meg mindenben. Mert amikor jöttek az ünnepek, akkor nagy volt a sütés-főzés, vendéglátás.

Sütés, főzés és nálunk nem volt olyan nap, hogy ne lett volna meghíva egy szegény ember az asztalhoz [A vallásos zsidóknál micvének, jócselekedetnek számított meghívni az asztalhoz egy-egy átutazót, szegényembert, koldust, snorrert. -- A szerk.].

Se reggel, se este... Mindig volt valaki. Állandóan ült valaki az asztalnál, mert jöttek ilyen szegények gyűjteni, akkor adtunk egy kis pénzt, és attól függetlenül jöhettek hozzánk enni.